

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

NONNEN OP UITBREKERSPAD
(J'y crois pas!)

Een komedie in drie bedrijven

door

Noël Piercy

Vertaling : Luc Collin

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2017
Nr.3342

PERSONAGES

(5 dames – 2 heren)

MAURICE, een naïef type, ontsnapt uit de gevangenis :

ZUSTER DOROTHEA, ex-tippelaarster, ondernemend en sluw :

ZUSTER MONIKA, ex-zangeres die Klooster Overste wil worden. Ze zingt vaak (lieft een dame met stevige boezem.) :

ZUSTER BEATRICE, een ex – karate kampioene :

MOEDER OVERSTE, voorbijgestreefd door de omstandigheden en daarbij verliefd op de bisschop :

DE BISSCHOP, zijn relatie met Moeder Overste neemt niet weg dat hij nog oog heeft voor mooie grieten. Zuster Monika bijvoorbeeld laat hem niet onberoerd :

GINETTE, een tippelaarster die zich onwennig voelt in nonnenkleden :

ROBERT, oplichter en tweelingbroer van de bisschop. (korte rol; wordt gespeeld door dezelfde acteur als de bisschop) :

KORTE INHOUD

In het “Klooster van de Bekeerlingen” vangt Moeder Overste meisjes op die een verkeerd pad opgingen en die ten einde raad steun zoeken en vinden in het klooster. Alles verloopt rimpelloos tot Maurice, onterecht veroordeeld tot drie jaar cel wegens vermeende oplichting, roet in het eten komt gooien. De echte schuldige is zijn ex-medewerker Robert. Maurice vlucht uit de gevangenis en om aan de politie te ontkomen verbergt hij zich in het klooster. Zuster Dorothea en Zuster Beatrice ontdekken hem verborgen in een muurkast. Zijn geschiedenis klinkt overtuigend en de nonnen besluiten hem te helpen buiten het weten van Moeder Overste en Zuster Monika om. Ze stellen Maurice voor als een pastoor die terugkeert van een vermoeiende, verre bedevaart. Zuster Dorothea, een ex-tippelaarster, roept de hulp in van Ginette, een oud collega van haar. Terwijl Dorothea het klooster verlaat om op zoek te gaan naar Robert, de ware schuldige, neemt Ginette haar plaats in als aspirant non. Net op dat moment komt de bisschop op bezoek. In een laatste individueel gesprek wil hij de aspirant nonnen testen op hun roeping. Komt daarbij dat de bisschop een affaire heeft met Moeder Overste en dat boef Robert niemand anders is dan de bisschoppelijke tweelingbroer.

EERSTE BEDRIJF

(Sirenegeloei. Een man komt buiten adem binnen. Hij leunt tegen een muur en probeert zijn ademhaling weer onder controle te krijgen. Sirenegeloei verwijderd zich.)

Toneel 1

MAURICE : Dat was op het nippertje. Ze komen van overal, die smerissen. Ik dacht dat ik er bij was. *(luistert)* Ik hoor niets meer! Ze zoeken zeker verderop! *(loopt rond in kamer)* Luxueus kan men het hier niet noemen. Ik vraag me af waar ik verzeild ben geraakt.

(men hoort stemmen)

Volk verdomme! *(Hij zoekt een schuilplaats en verbergt zich in een kast.)*

(Zuster Dorothea en Zuster Beatrice komen binnen)

DOROTHEA : Het was een heel mooie mis.

BEATRICE : Ik zou zelfs zeggen: "Het was een heel mooie mis".

DOROTHEA : Dat heb ik net zelf gezegd Zuster Beatrice.

BEATRICE : Precies Zuster Dorothea. U zei net: "Het was een heel mooie mis". Daar bestaat geen twijfel over. Ik heb het zelf gehoord. U zei

DOROTHEA : Dat volstaat Zuster Beatrice. U werkt op de zenuwen met die manie van u om alles te herhalen. U praat er maar op los zonder iets te zeggen. U verkoopt wind.

BEATRICE : U hebt gelijk! Meer dan gelijk! Praten om niets te zeggen is wind verkopen. Als men niets te zeggen heeft zwijgt men. Als men praat is het om iets te zeggen. Men zwijgt beter als men niets te zeggen heeft en daarbij

DOROTHEA : Stop! Genoeg! Alstublieft.

BEATRICE : Bon, bon. 't Is al goed. Ik heb het begrepen. Ik zeg al niets meer. Ik zal zwijgen. Ik zeg geen woord meer! Aangezien ik me toch niet mag uitdrukken zal ik zwijgen. U zult mij niets meer horen zeggen. Een graf zal ik zijn. Stil als een graf. Ik zal nooit ofte jamais

DOROTHEA : Stop! God waarom heeft die nooit een zwijggelofte afgelegd? (*Kijkt naar Zuster Beatrice die in een hoek kopt*) Zuster Beatrice! Kijk niet zo sip!

BEATRICE : Ik kijk niet sip Ik kop.

DOROTHEA : Wel, kom dan in de keuken koppen, we moeten voor het eten zorgen. Zuster Monika en Moeder Overste zullen er weldra zijn.

BEATRICE : Voilà! Als men me nodig heeft weet men me wel te vinden! (*korte pauze*) Als ik kom helpen mag ik dan twee, drie woorden zeggen?

DOROTHEA : Natuurlijk! Maar niet meer dan drie!

BEATRICE : Dank u. (*terwijl ze af gaat*) Ik wil nog even terugkomen op het feit van te spreken om niets te zeggen. Ik persoonlijk ben de mening toegedaan dat Let op, wat ik nu zeg is strikt mijn persoonlijke mening. Ik ben er van overtuigd dat

(*Dorothea en Beatrice gaan af*)

MAURICE : (*steekt hoofd uit de kast*) Nonnen! Ik ben bij nonnen terechtgekomen. Ik bol het hier zo vlug mogelijk af.

(*Maurice gaat naar ingang deur maar hoort Zuster Beatrice die terugkomt. Hij verbergt zich opnieuw in de kast*)

BEATRICE : Er zijn van die grote redenaars die maar praten en praten, maar op het einde van de rit vraagt men zich af Waar heb ik mijn jasje gelaten? (*Ze heeft het aan en loopt pratend de kamer rond*) Zoals ik zei hebben ze op het einde van de rit veel gebabbeld om weinig interessants te zeggen. Waar heb ik toch mijn jasje gelaten? (*zelfde spel*) En uiteindelijk onthoudt men niets van hun ronkende woorden. (*Ze gaat richting kast maar ze opent ze niet*) Nee, in die kast heb ik het zeker niet gelegd. Die grote sprekers zou beter onmiddellijk

zeggen waar het om gaat. (*Pratend af*)

MAURICE : Jongens was dat schrikken. Ik moet hier weg.

(*Hij gaat weer naar de uitgang, maar naderende stemmen jagen hem terug naar de kast*)

Zeg dat het niet waar is. Je speelt gemakkelijker een regiment politieagenten kwijt dan deze nonnen.

(*Moeder Overste op met Zuster Monika die zingt: "Mijn Herder zijt Gij o mijn Heer"*)

Toneel 2

(Moeder overste – Monika)

MOEDER OVERSTE : Zuster Monika stopt alstublieft met zingen!

MONIKA : Is het niet mooi?

MOEDER OVERSTE : Toch wel! Maar een uur lang naar hetzelfde luisteren gaat vervelen.

MONIKA : Ik kan ook wat anders zingen als u het wenst.

MOEDER OVERSTE : Nee, dank u. Zo is het wel genoeg geweest. A propos! Ik zeg dit niet om U te kwetsen, laat dat duidelijk zijn. Maar ik denk dat u beter niet meer in het kerkkoor zingt.

MONIKA : Waarom niet?

MOEDER OVERSTE : Mocht u zich gedragen zoals de andere leden van het koor zou er geen probleem zijn, maar u moet altijd overdrijven.

MONIKA : Ik kan het niet helpen. U weet dat ik graag zing. Het is mijn beroep. (*Ze zingt : »Je chante ! Je chante soir et matin ! Je chante ! Je..... »*)

MOEDER OVERSTE : Ik weet het. Maar u overdrijft en dat komt niet altijd gelegen. Soms is het echt gênant.

MONIKA : Ik zie niet in waarom!

MOEDER OVERSTE : Dat is het nu juist, u ziet nooit in waarom. Neem nu die

uitvaartmis van vanmorgen. Denkt u dat de familie het leuk vond toen u ritmisch in de handen klapte en met de vingers knipte tijdens de psalmen. En ze vonden het zeker niet fijn toen u na het refrein van het “Lied voor onze overleden broeders” op de bank klom en riep: “Vooruit, we zingen het refrein nu allen in koor”

MONIKA : Het spijt me Moeder Overste. Ik liet me even gaan, maar ik zal oppassen in de toekomst.

MOEDER OVERSTE : Dat hoop ik Zuster Monika. Dat hoop ik. Het feit dat we in de orde treden hoeft van ons zeker geen ongevoelige wezens te maken. Maar in bepaalde omstandigheden is een beetje discretie geboden.

MONIKA : Gelijk hebt u Moeder Overste. Maar zingen was mijn beroep, mijn passie, tot

MOEDER OVERSTE : Ik weet het meisje. Tot die impresario van jou je van gala naar gala sleurde en jij aan de drugs geraakte. Ze hielden je overeind, maar je stem die ging er aan.

MONIKA : Zo is het en zonder stem geen galavoorstellingen. Zonder voorstellingen geen geld en bijgevolg geen impresario meer. Toen bleef er de drank over en de goot die wenkte.....

MOEDER OVERSTE : Tot ik je vond ineengedoken op een stoel achteraan in de kerk, halfdood van kou en honger.

MONIKA : U redde mijn leven Moeder Overste. U gaf mijn leven weer zin. Ik sta nu in dienst van God en van mijn medemensen.

MOEDER OVERSTE : Zo is het Zuster Monika. Kom we praten er niet meer over. Ik denk dat Zuster Dorothea en Zuster Beatrice in de keuken aan het werk zijn. Voor de maaltijd gaan wij nog even mediteren in onze cel.

MONIKA : “Mijn herder zij Gij o mijn Heer”

MOEDER OVERSTE : Zuster Monika!

Toneel 3

(Maurice – Zuster Dorothea – Zuster Beatrice)

(Maurice komt uit de kast)

MAURICE : Ik begon stilaan te stikken. Vlug, wegwezen vooraleer ze terugkomen.
(Gaat naar uitgang maar wordt teruggedreven door de terugkomst van Zuster Beatrice. Stem in coulissen) Zeg dat het niet waar is! Maar zeg dat het niet waar is! Ik geraak hier nooit meer buiten. Ik zal in die kast nog stikken.

(Maurice weer in kast. Zuster Beatrice op gevolgd door Zuster Dorothea. Deze gaat aan tafel zitten. Haar kin steunt op haar handen en ze heeft een gelukzalige glimlach op haar gezicht)

BEATRICE :en als men me dan zegt dat zwijgen goud is zal ik antwoorden: "Akkoord, maar spreken is zilver" De Heer liet ons spreken. De spraak is een weldaad van God. We zouden ons daar meer bewust moeten van zijn en de boodschap overal verkondigen. Waarom organiseren we er geen gespreksavond rond? Wat denkt u daarvan Zuster Dorothea? *(Geen antwoord)* Zuster Dorothea! *(geen reactie)* Denkt u niet dat..... *(geen antwoord)*.
Beatrice schudt even aan de arm van Dorothea die schrikt)

DOROTHEA : Wat?

BEATRICE : Ik vroeg: "Wat vindt u van mijn idee?"

DOROTHEA : Pardon?

BEATRICE : U zwijgt al meer dan een half uur. Dat is niet normaal meer. Bent u ziek?

DOROTHEA : Wat zei U? *(ze haalt oordopjes uit oren)*

BEATRICE : Het is echt fijn met u te converseren. Als ik u verveel mag u het me gerust zeggen hoor.

DOROTHEA : Zuster Beatrice! Maximum drie woorden hadden we afgesproken. Naar die drie woorden heb ik geluisterd en daarna heb ik dopjes in mijn oren gestopt. Dat doet deugd. Je moet het ook eens proberen.

BEATRICE : Ik heb het begrepen. Ik zeg al niets meer.

DOROTHEA : Zo ver zijn we dan. Dek nu de tafel ik ga kijken of de postbode al geweest is.

BEATRICE : Hij is zeker geweest, iedere dag komt hij precies op dezelfde tijd. Men kan er zijn uurwerk op regelen en gezien het uur waarop hij dagelijks komt al

voorbij is, is hij zeker al geweest.

DOROTHEA : U bent onverbeterlijk Zuster Beatrice.

(donkere blik van Zuster Dorothea. Dorothea gaat af)

BEATRICE : U zult het gauw zien aan de post in de bus of hij al langskwam of niet. Tuurlijk! Als hij niet gekomen is zal er geen post in de bus steken. Zoveel is duidelijk.

(Beatrice dekt de tafel, glazen, broodmandje, water karaf, een groot mes)

Tiens, ik heb het gevoel dat er iets ontbreekt Maar wat? Ik zal het aan Zuster Dorothea vragen Nee, haar vraag ik niets meer.

DOROTHEA : *(op met post)* U had gelijk! Er zat post in de bus en dus is de postbode langsgelopen. U hebt een buitengewone speurdersneus Zuster Beatrice. U bent de Colombo van het klooster. *(Ze kijkt naar de tafel)* Is de tafel gedekt?

BEATRICE : Ja, waarom die vraag?

DOROTHEA : Bent u van plan uit uw schoen te eten?

BEATRICE : Uit mijn schoen? Hoe komt u daar bij?

DOROTHEA : Dan zullen we borden nodig hebben. *(gaat af)*

BEATRICE : *(luid)* Oh, oh, oh! U moet niet denken dat u alles weet! Ik wist het ook wel dat de borden ontbraken. Ik ben niet helemaal idioot. *(zacht en lachend)* De borden! Ik was de borden vergeten! Wat kan een mens toch dom zijn! Uit zijn schoen eten! Soms doet men wel gekke dingen, maar uit zijn schoen eten? Nee hoor! Dat zou niet smaken! Al hoewel met wat Zuster Dorothea ons voorschotelt! Vaak weet niemand wat het is. Het eten dat zij maakt is één groot geheim. Met hoe velen zijn we? Een, twee, drie, vier Met zijn vieren.... Dus vier borden. *(Ze gaat naar de kast, opent ze en er worden haar vier borden aangereikt)*

BEATRICE : Dank u! *(Ze sluit de kast, zet de borden op tafel. Zuster Dorothea op)*
Zuster Dorothea!

DOROTHEA : Wat nu weer?

BEATRICE : Hebt u een man in de kast gestoken?

DOROTHEA : (*Medelijdende blik*) Natuurlijk Zuster Beatrice. Daar steek ik ze allemaal in.

BEATRICE : Ah bon!

DOROTHEA : De sukkel! Alleen een mirakel kan haar redden.

BEATRICE : Een man in een kast steken! Dat is vast niet comfortabel!

DOROTHEA : U zou beter opletten en minder onzin uitkramen.

BEATRICE : Wat heb ik nu weer gedaan?

DOROTHEA : U hebt voor vier gedekt. Vier borden!

BEATRICE : En dan? We zijn met zijn vieren zou ik denken!

DOROTHEA : U bent het bord van de arme vergeten! (*Zij gaat naar de kast, opent ze, slaakt een kreet en springt naar de andere kant van de kamer*) Er zit een man in de kast!

BEATRICE : Natuurlijk zit er een man in de kast. Ik heb het u toch gezegd. Trouwens, u zou dat toch moeten weten. U zegt zelf dat u ze er allemaal insteekt!

DOROTHEA : Dat was bij manier van spreken. Maar er zit echt een man in de kast.

BEATRICE : Ah bon! En kent u hem niet?..... Zeker weten?

DOROTHEA : Zeker weten!

BEATRICE : (*schreeuwt*) Er zit een man in de kast en we kennen hem niet eens!

DOROTHEA : Wat doet hij daar?

BEATRICE : Ja, wat doet hij daar? In een kast valt toch niet veel te beleven!

DOROTHEA : Hoe is hij in die kast geraakt?

BEATRICE : Hij alleen kan op die vraag antwoorden.

DOROTHEA : Vraagt u het hem dan! U die zo graag praat.

BEATRICE : Waarom ik?

DOROTHEA : Omdat ... omdat u hem als eerste zag!

BEATRICE : Gezien ... Gezien! Ik heb een arm gezien en dan nog!

DOROTHEA : We kunnen hem in ieder geval niet in die kast laten zitten!

BEATRICE : En waarom niet? Wij hebben er hem niet ingestoken!

DOROTHEA : Hij zou kunnen stikken!

BEATRICE : Pff! Mij een zorg!

DOROTHEA : Zuster Beatrice! Wij moeten onze naasten helpen.

BEATRICE : Daarover ben ik het met u eens. Maar heeft hij echt hulp nodig? Hebt u hem al om hulp horen roepen?

DOROTHEA : *(duwt Zuster Beatrice voor haar uit)* Vooruit Zuster Beatrice, laten we moedig zijn!

BEATRICE : *(duwt nu Zuster Dorothea naar voren)* U hebt gelijk. Wees maar alleen moedig. U opent de kast en ik sta achter u klaar om tussenbeide te komen mocht het op een bloedbad uitdraaien.

DOROTHEA : Dank u Zuster Beatrice, dank u! U vindt altijd de gepaste woorden!

BEATRICE : *(trekt haar nonnenkleden op, waardoor haar jogging te voorschijn komt. Ze neemt de houding van een karateka aan.) (schreeuw)* Laat hem maar komen!

(Dorothea zet zich naast de kastdeur en opent ze bruusk. Beatrice uit karateka kreten en maakt een paar karateka bewegingen)

Toneel 4

(Maurice – Zuster Dorothea – Zuster Beatrice)

(Maurice kruipt uit de kast)

DOROTHEA : Wie bent u? Wat doet u hier? Hoe bent u hier binnengeraakt?

BEATRICE : Precies. Wie? Wat? Hoe? Waarom? *(kijkt naar Dorothea)* En wat nog?

DOROTHEA : Dat is alles.

BEATRICE : *(tot Maurice)* Dat is alles. Nu is het aan u.

DOROTHEA : Zuster Beatrice! *(neemt beleefd een normale houding aan)* Wilt u op deze vragen antwoordenmijnheer?

MAURICE : Op welke vraag moet ik eerst antwoorden?

BEATRICE : *(neemt opnieuw karate houding aan)* Pas op! Ik hou u in 't oog!

MAURICE : 't Is al goed Bruce Lee! U hoeft zich niet op te winden.

DOROTHEA : Wie bent u?

BEATRICE : Ja, wie bent u?

MAURICE : Ik heet Maurice.

BEATRICE : Hij heet Maurice.

DOROTHEA : Dank u. DAT HAD IK AL BEGREPEN! Hoe bent u hier binnengeraakt?

BEATRICE : Ja, hoe?

MAURICE : Langs de deur.

BEATRICE : Geen rare toeren of ik pak u! (*karate bewegingen*)

DOROTHEA : Rustig Zuster Dorothea, rustig.

MAURICE : Mag ik de armen laten zakken? 't Is vermoeiend.

DOROTHEA : Natuurlijk.

BEATRICE : Maar geen bruuske bewegingen of

MAURICE : Zeg dat het niet waar is. Waar ben ik beland?

DOROTHEA : U bent in het klooster van de Zusters Bekeerlingen.

BEATRICE : Juist! Bekeerlingen.

MAURICE : Zusters Bekeerlingen? Nooit van gehoord.

BEATRICE : De Bekeerlingen zijn meisjes die alle illusie hebben verloren en die in de godsdienst een ultieme toevlucht hebben gevonden.

MAURICE : Hoe bent u hier dan verzeild geraakt?

BEATRICE : Ik was karate kampioene.

MAURICE : Dat verklaart uw (*karate bewegingen*) En dan?

BEATRICE : Ik werd zwaar gekwetst en van vandaag op morgen was ik niets meer waard. Iedereen liet me vallen. Ik zocht hulp bij mijn trainer, maar die vond dat ik nog alleen deugde om kloosterzuster te worden. En hier ben ik dan.

MAURICE : Van een smeerlap gesproken. (*tot Dorothea*) En u?

DOROTHEA : Te lang om uit te leggen. Daarenboven zijn wij het die de vragen stellen.

BEATRICE : (*neemt opnieuw haar karate positie in*) Zo is het. De vragen stellen wij Enfin vooral zij.

DOROTHEA : Oh maar ik heb u door!

BEATRICE : Oh ze heeft u door! Dat is andere koek nietwaar?

MAURICE : Wat hebt u door?

BEATRICE : Wel ze heeft begrepen dat(*plots tot Dorothea*) Wat heeft u begrepen?

DOROTHEA : Dat de politie u zoekt! Ze patrouilleren overal buiten!

MAURICE : Ik! Gezocht door de politie! Onzin!

DOROTHEA : Ik verzoek u onmiddellijk ons klooster te verlaten!

MAURICE : Geen probleem! Ik ga! (*gaat richting uitgang*)

DOROTHEA : Goed! En als u dan toch buiten bent, vraag dan aan de agent die bij de poort staat of hij zijn wagen een beetje wil verplaatsen. Hij staat voor onze garage. Dank u!

MAURICE : (*uiterst onzeker*) Aan de agent voor de poort ! Bon ik ga er heen! Ik ga er naartoe Ik laat u nu Ik wil u niet langer storen! Bedankt voor uw gastvrijheid Ik ga nu voilà, voilà, voilà Tot ziens dan

DOROTHEA : Adieu!

MAURICE : Het was een aangename kennismaking!

DOROTHEA : Voor ons ook!

DOROTHEA : En dan zeggen ze dat ik te veel praat!

MAURICE : Spijtig dat ons onderhoud zo kort was!

DOROTHEA : Een andere keer beter misschien!

MAURICE : C'est cela! Een andere keer Ziezo als een man moet gaan

DOROTHEA : Moet hij gaan!

MAURICE : Zo is het..... (*hij gaat, maar komt onmiddellijk terug*) Hebben jullie niets te drinken? Mijn keel is helemaal droog! Het is ook zo warm.

DOROTHEA : Dat is normaal.

MAURICE : Ah ja?

DOROTHEA : 't Is zomer!

BEATRICE : In de zomer is het normaal dat het warm is. In de winter integendeel is het

DOROTHEA : Koud Zuster Beatrice, koud. Als u nu even zou zwijgen kunt u er misschien voor zorgen dat meneer een glas water krijgt?

(Beatrice geeft hem een glas water)

Drink het vooral rustig op!..... (*verandert toon*) Wordt het niet stilaan tijd om spijkers met koppen te slaan. De politie daarbuiten zoekt jou, niet?

MAURICE : De politie? Helemaal niet!

BEATRICE : *(neemt karate positie aan)* Pak ik hem Zuster Dorothea?

DOROTHEA : Pak hem Zuster Beatrice.

(Beatrice loopt achter Maurice rond de tafel)

MAURICE : Hela, hela! Ze zou het nog doen ook!

DOROTHEA : Wel?

MAURICE : 't Is al goed. Ik geef het toe. De politie zoekt mij.

BEATRICE : Pak ik hem of pak ik hem niet?

DOROTHEA : Wacht nog even Zuster Beatrice. Meneer wordt redelijk me dunkt.

BEATRICE : Dat is spijtig.

DOROTHEA : Mogen we weten waarom ze u zoeken?

MAURICE : Ik ben gevlucht tijdens mijn overbrenging van de gevangenis.

BEATRICE : Ha! Want meneer zat in de nor!

MAURICE : Ja, maar wegens een rechterlijke dwaling.

DOROTHEA : En dat moeten wij geloven!

BEATRICE : En dat moeten wij geloven! *(tot Dorothea)* Waarom zouden we hem niet geloven?

MAURICE : *(gaat plots verslagen zitten)* Ik kan u niet verplichten me te geloven! Ik kan u geen enkel bewijs leveren. Dat kon ik voor de rechter ook niet, dus kun je denken.....

BEATRICE : *(neemt Dorothea terzijde)* Ik weet niet wat u denkt, maar ik heb de indruk dat hij eerlijk is. Zie hem daar zitten.

DOROTHEA : Voorzichtigheid is de moeder van de porseleinwinkel Zuster Beatrice! We weten tenslotte niets van hem! En ik heb in het verleden mijn lesje geleerd.

BEATRICE : Wat doen we met hem?

DOROTHEA : Wat kunnen we met hem doen? Hij zal moeten gaan zoals hij gekomen is en daarmee uit.

BEATRICE : Hij is misschien echt onschuldig!

DOROTHEA : Misschien wel! Maar misschien ook niet! Dat is trouwens onze zaak niet.

BEATRICE : Als hij naar buiten gaat wordt hij opgepakt! We kunnen hem evengoed

zelf aan de politie uitleveren.

DOROTHEA : Zuster Beatrice, ik herhaal dat dit onze zaak niet is.

BEATRICE : Het is alsof ik hem eigenhandig naar de brandstapel leid. (*pathetisch*)

DOROTHEA : Overdrijft u niet een beetje?

BEATRICE : (*nog pathetischer*) Het is alsof we zelf de bijl van de guillotine hanteren.

DOROTHEA : Zal 't gaan ja?

(*men hoort een bel klingelen*)

BEATRICE : (*dreigend*) Niet bewegen!

DOROTHEA : 't Is de bel voor het eten. De zusters komen er zo aan.

MAURICE : Ik moet weg! Ze mogen me niet vinden!

BEATRICE : (*bij de deur*) De agenten zijn er nog steeds. Zuster Dorothea

DOROTHEA : Ja!

BEATRICE : We moeten hem verbergen!

DOROTHEA : Hem verbergen? Onzin!

BEATRICE : Zuster Dorothea

DOROTHEA : We kunnen hem hier niet houden!

BEATRICE : Zuster Dorothea! De politie! De brandstapel.

DOROTHEA : En de guillotine! Ik weet het.

BEATRICE : Verberg u !

MAURICE : Waar?

DOROTHEA : Voilà waar? Er is hier nergens iets om hem te verbergen!

BEATRICE : Toch wel! (*ze toont de kast*)

MAURICE : Ah nee. Om het even waar, maar niet in de kast.

BEATRICE : Het zal de kast zijn of niets! Ik ben er zeker van dat er in de kast nog heel

wat te ontdekken valt. (*Zij duwt Maurice in de kast en sluit de deur. Maurice opent de deur en steekt het hoofd naar buiten*)

DOROTHEA : Vooruit!

MAURICE : Ik heb honger.

BEATRICE : Daar doen we wel wat aan!

(Ze duwt hem terug naar binnen op het ogenblik dat Zuster Monika en Moeder Overste binnenkomen)

Toneel 5

(Zuster Dorothea – Zuster Beatrice – Moeder Overste – Zuster Monika)

MOEDER OVERSTE : Aan tafel zusters! Zuster Dorothea u mag serveren!

(Dorothea is in gedachten verzonken)

Zuster Dorothea! U mag serveren! Het eten!

DOROTHEA : Het eten! Natuurlijk! Verontschuldigt u me Moeder Overste!

(Ze verlaat de keuken, de anderen gaan aan tafel)

MOEDER OVERSTE : Is ze ziek?

BEATRICE : Ik denk het niet Moeder Overste. Een beetje moe waarschijnlijk.

(Zuster Dorothea komt terug met een schotel die ze op tafel zet. De zusters maken zich klaar voor de maaltijd)

MOEDER OVERSTE : Zuster Monika, het is uw beurt om voor te gaan in het gebed.

MONIKA : *(staat recht)* Heer zegen deze spijzen! *(gaat zitten)*

MOEDER OVERSTE : Is dat alles?

MONIKA : Moeder Overste ik weet nooit wat te zeggen!

DOROTHEA : Ik ken er anderen die

MOEDER OVERSTE : Een beetje verbeelding Zuster Monika! Alstublieft!

MONIKA : *(staat recht en zingt op de melodie van “Comme d’habitude)*

Zegen deze spijzen Heer – Die Zuster Dorothea bereidde zoals gewoonlijk.

Maak ze lekkerder Heer – Veel lekkerder Heer – Niet als gewoonlijk

Amen